

L'OTOLÍ

(SEGONA ÈPOCA)

SURTIRÀ CADA DIJOURS.

№ 9238

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse á la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve, 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

Un any... .. 5'00 pesetas.
 Un trimestre ... .. 1'50 «
 Pago adelantat.

NOSTRE PROGRAMA.

May lo catalanisme ha treballat á l'ombra pera arribar a la realització dels seus ideals. Defensor dels principis honrats que sustentava, ben clars y á la llum del sol los va exposar a la Reyna Regent d'Espanya en sa vinguda á Barcelona y ben clars y concretament los va donar al país en la Assamblada de Manresa de 1892.

Com afavórs diguerem, entonem avuy que han de quedar a carrech del poder central del Estat Espanyol las relacions internacionals, l'exèrcit de mar y terra, las relacions econòmicas d'Espanya ab los demés països, la construcció d'obras públicas de caràcter general, la resolució de totes las cuestiones y conflictes inter-regionals y la formació del presupost anyal de gastos, al que deurán contribuir las regions á proporeció de sa riquesa; tot ab la organizació corresponent y adequada.

Peró entonem que correspon al Poder regional lo règim intern de Catalunya, y que ha de constituhirse aquesta mantenint lo temperament expansiu de sa llegendació y segons sas necessitats y son modo d'esser.

En consecuencia, volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sían catalans tots los que á Catalunya desempenyin càrrechs públichs: volém Cortes catalanas, no sols per estatuhir nostre dret y lleys civils, sino per quant se refereixi á la organizació interior de nostra terra: volém que catalans sían los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya 's fallin en última instancia 'ls pleus y causas: volém esser árbitres de nostra administració, fessant ab entera llibertat las contribucions é impostos, y volém, en fi, la facultat de poder contribuir á la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris y diners, suprimint en absolut quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forsoosa presti servey tan sols dintre de Catalunya.

Aquest es nostre catalanisme dintre d'Espanya: aquest es lo nostre regionalisme dins de Catalunya. Aixó es lo que volém; per aixó aném; á n' aixó arribarém á no trigar gaire.
 (Del Manifest de la Unió Catalanista del dia 16 de Mars de 1897.)

Lo Catalanisme

y 'ls Concerts econòmichs.

II

Fins aquí lo que establexen las Bases pels Concerts en general, perque per lo que respecta á la provincia de Barcelona se fixan en la Base 3.ª quinas son las contribucions é impostos que han de ser la materia objecte del Concert; que son la major part de las avuy existents, pero nó totes, puig

hi faltan l'impost del timbre, lo del paper sellat y altres que en aquest moment no recordem.

Aquesta Base, ó sia la 3.ª, de segur que sense voluntat de sos autors, revesteix un caràcter de singularisació ó exclusivisme envers la provincia de Barcelona que podría justificar alguna de las censuras que s'han dirigit á las Corporacions que han pres part á la confecció de las Bases que 'ns ocupan, y que trau á las matexas lo caràcter de generalitat que totes ellas deurian tenir. Hauria sigut mellor suprimirla, puig sempre s'auria estat á temps de demanar son contribut

[Handwritten signature]

en lo cas particular y singular de celebrarse Concert entre l' Hisenda y la provincia de Barcelona. Ara, com hem dit, dona á las Bases del Foment lo caràcter principal de las Bases pera un concert ab la Provincia de Barcelona, caràcter que no 's diu prou bé ab la propaganda que á son favor ha emprés aquesta societat en lo restant de Catalunya y fora d' ella, propaganda que treta dita Base estaria molt més lilegitimada.

Las condiciones de caràcter general que no 's referexen directament ni á las personalitats concertants ni á la materia objecte del Concert, pero que tenen importancia, son tres: la de la quantitat que ha de servir de base al concert, la de duració d' aquest, y la que crea una entitat especial encarregada de durlo á la pràctica.

Segons la Base 5.ª, «lo concert se celebrarà sobre la base de la quantitat fixa anyal que resulti de la recaudació neta del darrer quinqueni dels impostos y contribucions concertats, trets los recàrrechs extraordinaris y deduhits los gastos d' administració qu' abonará l' Hisenda.»

Resulta, en consecuencia, qu' al menys per las contribucions é impostos concertats s' adoptan per base quantitats fixas. Pero, es precis tenir en compte que las ventatjas de la adobtació d' aquest criteri quedan contrarrestadas per la facultat omnimoda que 's dona ó regoneix el Estat de crear y suprimir contribucions é impostos. Gracias á n' aquesta facultat, ni 's posa fré á las exigencias cada dia majors de l' Hisenda pública, ni se la obliga á moderar los seus gastos immotivats, ni 's logra l' empleo útil y beneficiós als interessos generals dels diners que paga 'l contribuent, ni per fi se dona á n' aquest cap seguretat ni cap garantia de que no se l' amolinará en lo successiu ab-

nous y majors tributs y de que podrà fundar per una temporada al menys sobre una base estable los seus càlculs sobre las rendas ó productes de la seva propietat, ofici ó industria.

Lo plasso mínim de durada del concert, lo fixa la Base 4.ª en cinch anys; y sobre aquest punt, encara que 'l plasso peca potser de curt, no hi tenim res que dir.

La innovació més grossa que introduhexen las Bases, y la que podria donar mellors resultats, es la creació pera dur á la pràctica 'ls concerts «d' una entitat de caràcter económic» constituïda per «la Diputació provincial, representada per una comissió especial, y las representacions dels contribuyents, dels gremis y de las corporacions econòmicas, de la provincia ó provincias concertadas» (Base 2.ª) á la quina se donan las facultats de que parla la Base sétima de que ja 'ns hem ocupat.

Pero aquesta vegada també pecan los autors de las Bases de poch clars y explícits y, gracias á la vaguetat y poca precisió y desenrotlló de la Base 2.ª, comprometen los resultats que d' ella podrian esperarse. No determinantse d' una manera concreta y que no dongui ocasió á interpretacions ni mistificacions el número y proporció en qué cada un dels elements que 's vol qu' estigan representats, en la entitat que 's crea han de estar en ella representats ni 'l modo y forma com han de obtenir la seva respectiva representació; se dexa la constitució d' aqueixa entitat per complert en mans del Govern, y qui diu del Govern diu avuy dels partits polítichs governants, ó sia en mans dels centralistas y dels seus agents los cacichs. Inútil es ponderar de quina manera constituïrà aquesta gent la nova entitat económic que estableix la Base 2.ª, ni l' us que farà

de las facultats que li dona la Base 7.ª una entitat per semblant gent constituïda. Serà una arma més y una arma poderosissima que brandaran contra 'ls seus contraris y contra tots aquells que no 's dobleguin à la seva voluntat y al seu predomini. Consideris lo que passa ab las actuals Diputacions y Ajuntaments, quasi bé tots instruments y servidors dels Governos y dels cacichs, y 'ls odis y perturbacions que congrian en los pobles los repartiments de consums y d'altras classes.

No basta en las cosas, y menys en las d' aquesta naturalesa, la bona intenció, que regoneixem en los autors de las Bases; es precis fer pràctica aquesta bona intenció, y pendre las degudas precaucions contra tots los interessats en desvirtuarla y ferla ineficàs. Y axó precisament es lo que no han fet los autors de las Bases.

Una sola de las Bases proposadas nos resta pera analizar, la 8.ª, referent à la distribució que s' haurà de donar à l' augment de la riquesa contributiva respecte dels impostos y contribucions concertats, quan, transcorreguts los cinch anys, vinga 'l cas de renovar lo Concert. Pero com lo nostre objecte avuy se concreta à examinar lo que las Bases establexen pel moment actual, ó sia pel present pròxim, la dexem per si ve 'l cas de que convinga parlarne un altre dia. De tots modes, no serà per demés notar que res preveuen las Bases, respecte dels aludits augmentos, pera 'l cas de que l' Hisenda ó 'l Govern se neguin à continuar ó à renovar lo Concert.

De tot lo exposat fins aquí, resulta:

1er: Que 'ls Concerts econòmichs proposats pel Foment de la Producció nacional de Barcelona, se fan entre l' Estat y las Provincias actuals.

2n: Que sols comprenen la cobrança y repartiment de las contribucions

é impostos que s' acordïn y la investigació de la riquesa, per durant cinch anys.

3er: Que 's reserva al Govern, ó sia al Centre, la facultat de concertar ó nó à llur albir; de legislar en materia contributiva; de crear nous impostos y contribucions y suprimirne, y de fixar lo màxim de las quotas ó tipos dels mateixos.

4t: Que 's crea una entitat pera dur à la pràctica 'ls Concerts, quina constitució queda à discreció del centralisme.

5t: Que las úniques facultats que 's donan à n' aquesta Entitat fan referència exclusiva al repartiment y cobrança dels tributs concertats, y encara ab limitacions.

6é: Que no 's prevéu lo cas de no renovació del Concert en quant al augment de riquesa contributiva.

7é: Que pera establir los Concerts se prenen per basa quantitats fixes, y

8é: Que pera que 'ls Concerts prenguin lo caràcter de *regionals*, y sia *regional* la entitat creada pera durlos à la pràctica, se necessita que las actuals Diputacions provincials se posin d' acort pera demanarho y al Govern li vinga bé concedirho.

Las pretensions descentralisadoras y regionalistas de las Corporacions barceloninas, segons las Bases que hem estudiat, no poden en consecuença ser més modesta de lo que son; ni 's pot manifestar respecte del Govern y del Poder Central més sumissió ni més consideració de la que en ditas Bases se manifesta, à menys de dexar las cosas tal com están.

Donat aquest criteri pot lo Catalanisme fer sevas aquestas Bases, ni com aspiració final ni com à medi de acostarse à n' ella pel sistema evolutiu, ó, més clar, pot admètrerlas com à expressió aproximada dels acorts

de las sevas Asambleas en materia de Concerts econòmichs?

En un darrer article, donarém la nostra opinió sobre aquest particular.

J. B. y S.

(De *Lo Geronés.*)

CARTAS DESCLOSAS

A D. Pere Vayreda Olivas.

Te deya en la anterior que d' aquí á cent anys no savia lo que 'n dirian del *Barroch*, pero es evident que si 's conservan algunas de las obras encara existents, petitas mostrás de lo que resta d' aquest istil, la posteritat ha de fixarshi d' una manera especial, comoguda davant d' una de las transformacions més extraordinarias que en las arts hi ha hagut al mon. No se si coneixes l' altar major de Sant Privat, pero se que coneixes lo del Roser de la parroquia d' Olot. Aquest últim costá dos mil lliuras (la part esculptórica) que pagaren á la casa de ton pare d' un camp que l' Abat de Ripoll cedi á la confraria del Roser. Aquesta se vengué 'l camp y ab los fondos maná construir l' altar. No he vist aquets documents pero se que existeixen á ca 'n Vayreda.

Donchs aquí tens dos tipos d' aquest istil, abdos notabilíssims y tan diferents l' un de l' altre com la nit ab el dia. L' un semblá concebut per un artista andalús, l' altre per un alemany. En lo de Sant Privat hi ha dos grans columnas que al primer cop de ull semblan exágeradas, sostingudas per dos galifardeus que fan patir de veurels soportar aquell pes; pero lo més raro del cas es que darrerera ditas columnas gegantescas n' hi ha una

serie de petitas que no traspasan gayre la llargaria d' un metre. Es mes monumental que 'l d' Olot, molt més senzill y sobre tot despullat de fullaraca, pero 'l *quid* está en que la obra en conjunt produheix bon efecte, hi hage ó no grans desproporcions, comensa per entrar de debó y acaba per emocionar y seduhirte. Está clar que 'l secret se troba en lo geni del artista, pero si la obra comou en lo sentit relligiós quelcom hi deu haber en aquell istil, d' altra manera lo mateix sentirias davant d' aquell altar que davant la generalitat dels altres. Los elements que l' integran son una barrija barreja de tots los istils coneeguts fins á la fetxa del mil siscents, domina 'l grech y 'l plateresch pero la obra resulta relligiosa y un verda-der monument alsat al patró del poble.

Fixat en l' altar del Roser d' Olot, traune una lleugera part de la fullaraca que l' adorna, busca la arquitectura y trobarás l' ánima cristiana verdadera, enbolcallada entre masses embalúms, pero recullida, com una verge que s' amaga en la boscuria. Fixat en detalls; pren duas de las columnas dels costats que casi van juntas de tant que 's apropán, abárcalas desde la base més baixa á la cresta més enlayrada, si no poden quebre dintre l' ángul visual, alsa y báixa la vista fins que dominis completament tota aquella part, y trobarás una elegancia sorprenent, una forma que en quan á riquesa no sabs que desitjarhi, un istil mascle, vigorós, nou, de lo més solit que pugás concebir, un clar obscur y un carácter sencer, lo admirable y casi lo sublim, y no sabs apartar la vista d' aquell fragment ni somnias que res del mon pugá semblarshi. Si 't guaytas l' altar en conjunt restas aplanat pel pes de una infinitat de cosas que 't confonen,

que endevinas y no pots apreciar, que no dominas de cap de las maneres, y si 't paras en detalls ne surts emocionat. Oh! si es l'ànima cristiana del poble! pero d'un poble potent, pertubat ja per las ideas revolucionarias de la Reforma, qual expressió y simbolisme més gráfich era 'l mateix artista que concebi la idea, entussiasmat ab sa obra y aclamant sens dubte per las masses que l'estimulavan y l'ajudavan á sentir lo modernisme d'aquella época.

Figurat que d'aquestas obras se'n construhiren en lo signe XVI y XVII á centas y á mils en l'occident de Europa, com s'entussiasmarian las masses davant d'ellas y l'efecte prodigiós, la novetat estupenda que causarian en los pobles.

Deyam cap al any 60 los que ja soms vells, que aquells altars eran aparadors ab exércits de Cupidos, que tot alló era informat pel paganisme, y quan una Revista titulada *La Abeja* que llavors se publicava á Barcelona encara calificaba al *gòtich* de bárbaro, nosaltres esquinsavam los números d'aquell periòdich y 'ns entussiasmavan ab las descripcions que feya en Violet le Duch de las catedrals de Fransa. Anavam á la catedral de Girona y de Barcelona, trobant confirmat tot lo que deya 'l cèlebre arquitecte francès, y sortiam d'aquells templés que hauriam calat foch á totas las iglesias y edificis barrochs. Està clar qu'en Violet le Duch tenia rahó, està clar que en nostre bisbat ni en lo de Barcelona's construhirà may més cap monument com las duas catedrals; en ellas s'hi troban tots los elements del verdader art del cristianisme, pero entre poch y massa la mesura passa, no veyam del baròch sinó lo dolent, lo que no te cap ni santané, com també ho té 'l *gòtich* y tots los istils, la mateixa escalinata de la

catedral de Girona, ni considerada aisladament, nos mereixia cap respecte. ¡Com cambian las ideas á mesura que 's veuhen las cosas més claras!

La cuestió es que la impresió relligiosa, completa ó incompleta del altar de Sant Privat com la del Roser d'Olot may més s'esborra, examinats detingudament una vegada, y la impresió relligiosa dels altars gòtichs y no gòtichs que 's construheixen ara, salvadas rarissimas excepcions, te deixa fredor en l'ànima, un recort, casi sempre d'un tros de cartolina retallada ab estisoras, representan una portallada, un cimbori, una joguina qualsevol inspirada en un tipo foraster, jamay un altar sever com los del sigle XVI. Y es que aquells altars ojivals dels que 'n résta un tipo casi únich en lo de Sant Feliu de Girona, ara 'l públich relligiós no 'ls vol; y no 'ls vol perque no 'ls compren; y no 'ls compren perque 'ls sentiments d'are han variat completament respecte á moltas cosas de relligió.

Veuras una d'aquestas obras y diras que *está be*, paraula que segons en Bassagoda enclou tota una calificació de banalitat y mitjanía, però no li trops res que 't satisfassi d'una manera complerta. La lluhentor dels rajols y marbres, las fustas y montants casi sempre reduhits á la minima expressió de dossis de fullola, pintan al viu lo *piadós* tipo del devot mercantil que paga l'altar, y quan la riquesa vol suplir lo bon gust, llavors encara 's trasparença més lo carácter de *parvenue* de la tal riquesa com també diria en Bassegoda, y acabant aquest article ab las paraulas del distingit amich arquitecte ja dos voltas citat, se fan carníceras al vestit de vellut y adrés de brillants, mes ab tot, sentit al tuf de carns:

Tinch encara de parlarte moltíssim

del art popular del temple parroquial d' Olot, del catalá com se suposa, que també n' hi ha de castellá, borbónich ó filipesch, que tot es hù, y aquet com no val gayre val més deixar-lo.

Joseph Berga.

SECCIÓ DE NOTICIAS

Diu lo *Ciero d' Olot*.

«Nunca hubiéramos crehido que en pechos catalanes anidara tanta vileza, como la que se necessita para alimentar las campañas de insultos y calumnias que se empeñan en sostener aquellos (señores) y su lacayo el *renaixenso* de por aquí.

Aixís nos agradan els homes.

Si son *Menchetas*, ben *Menchetas*; si *Catalanistas*, ben *Catalanistas* defensant ab tota sa integritat las bases de Manresa; si son *Católichs*, ben *Católichs* ab tota la bona fè, l' entusiasme y la caritat que publicavan els apostols de Jesucrist; y si *concertistas* de cantonada, com aquells, are tocant la *marcha de Cádiz*, després la *Real*, si convé la *de Riego* y á estonas algun valz de Straus y alguna pessa sentimental.

Pro *Mencheta* us heu quedat bon home, tant *Mencheta* com el de las *quaresmales*, com el que ab diners dels pobres, atiava una guerra que 'ls catalanistas de *La Renaixensa* no varen aplaudir may; guerra á la que cap dels de *Ciero d' Olot* hi tingueren de marxar.

Sobre camí fals, donchs, no hi hem anat may, ni 'ls *renaixensos* ni 'ls catalanistas de *La Renaixensa*, ni ho farà may lo catalanisme d' uns y altres, porque aixó no mes se guarda per los que anant de brasset ab els elements centralistas, posan á la Inmaculada Concepció per pantalla als seus compromisos, los que convertint lo temple

de Deu en *kermese* no han sigut capassos d' axugar las llágrimas d' una mare que va perdre 'l tros de sas entranyas que li donava 'l pá,—perquè no hagués d' anar de porta en porta á pidolarlo,—allá hon ho perderem tots los espanyols, per lo *quixotisme* dels que ab la nostra llengua no parlan, y l' egohisme de sos *lacayos*, paraula que ni pintada us escau á vos, bon home, que desde que agafareu las regnas y la tralla, serviu de bandereta, canteu al compás qu' us marcan, y us moveu segons el vent que apreta per moments, sense pensar si ha de ser aquell el que ha de salvarnos, ni si aquell vent durará poch ó molt.

Lo *Ciero d' Olot*, ab una intencio-neta que descobreix ben be las sevas *bonas* ideas, diu: «Dícenos que el domingo pasado tuvo lugar una reunión política en el teatro de nuestra villa; como no fuimos invitados ni asistimos á ella nada podemos decir de la misma.»

De si hi varen assistir ó nó, com que, ¡bon home! ja vos hi varen veurer, deixeuho correr, qu' es pecat lo dir mentidas. Y després, no hi ha que frissar; ja vos rescabalaréu quan vinguin els d' en Russinyol, á donar lo quart ó quint dels concerts que per compte propi s' han emprés, y, á quins s' invita en castellá que fa més *Ciero*.

Com que aquella música estarà més en armonia ab las vostras orelles, ja se os invitará y podréu parlarne per que l' entendréu més.

Se 'ns ha dit qu' un dia d' aquesta setmana fou traslladat desde l' Hospital al cementiri un cadavre sense caixa, solsament tapat ab la mortalla y no acompanyantlo cap sacerdot.

Nostre amic en Joseph Clarà, de-
deble que havia sigut de l' escola de
dibuix de nostra vila, acaba de gua-
nyar tots los premis del últim concurs
trimestral de 1899, en la escola de Bel-
las Arts de Toulouse. Ja 'l coneixian
tots los dibuixants d' aquí per las
energias que demostrava en l' escola
de dibuix, ahont se guardan estudis
preciosos d' ell y, 'ls que 's fixavan
en los grupos y fragments del natural
que traduhia ab vigor y correcció
pasmosas, asseguravan que possehia
pasta per anar molt lluny. Aquešt
jove que si continúa aixis serà una
gloria olotina, ho deurà á que alguns
richs que 'l coneixian per bon xicot y
molt formal, no volgueren dexarli
trescents duros, perque 'l pobre noy
no podia hipotecar cap finca y si se
hagués mort riscavan de cobrarlos á
plassos y sense cap interés. Val més
aixó d' are que las mesquindats de
aquest país. Una abraçada del céle-
bre *Falguiere* encoratjant á un artista
foraster, ja passa de tres cents duros;
artistas francesos hi ha que 'n paga-
rian mil.

Segueixi 'l nostre amic ab fermesa
lo camí de la difícil carrera sense fer
cas d' alabansas ni censuras; que
continui aixis com ara, ja vindrà 'l
dia que 'ls *mecenas* d' aquest país li
deixarán diners sense hipoteca.

*El Nacimiento del Salvador ó la
redención del esclavo*, fou la funció
que 'l diumenge passat posaren en
escena en lo «Centro de Católicos».

El teatre estava al comensar la
funció, poch menos que plé, y al arri-
bar als ultims actes casi bé no s' hi
cabilia.

L' interpretació de l' obra sortí pot-
ser una mica millor que las anteriors.
Lo senyor Pujolar, encare que afònic,
no obstan, digué forsa bé son paper
de Luzbel. Lo senyor Roca sortí bas-

tan airós també del sen, igual que 'l
senyor Illa, encare que en curt paper
lo desempeñà regular, los demés fo-
ren parts secundarias.

Herodes y Simeón te un acte, es
basta bonich y curt y sigué desempe-
nyat per los senyors Ridaura, Casas,
Darnaculleta, Sala, Roca y Morer.
L' obra semblava qu' estés poch es-
tudiada.

El que hi estava millor en son
curt paper fou el Cingo, (Sala); en
Vertidio y Rey Herodes, Darnaculleta
y Ridaura respectivament se mantin-
gueren á bona altura, el Borrego y
Bato no desmereixeren dels demés.
En fi, si s' haguessin estudiat una mi-
ca més los respectius papers, hauria
sortit un bon xich més que regular.

Ab aquesta, segons s' ens ha dit,
donan fi á la serie de funcions posa-
das fins are. Recomaném á la Junta
Directiva, s' interessi perque 's conti-
nuhin aquestas vetlladas ahont los
socis y sas familias hi passen lo rato
divertits, olvidant los mals humors
que s' allunyan no més en moments
com aquells.

El fret ha aumentat d' una manera
insoportable acabats els vents de la
setmana passada. Lo Fluviá alguns
dematins s' ha vist glassat en exten-
sions considerables.

Ahir á la nit se calà foch en una
casa del carrer Superior, haventse
pogut dominar sense molts travalls.
Los danys causats nos han dit que
eran de poca consideració.

Ahir se posaren á la venda en la
administració d' aquest setmanari,
los sagells de *La Unió* del nou dibuix
que s' ha publicat.

En una extensa correspondencia
qu' hem rebut de Girona y que sentim

no poguer insertar per havernos arribat tart, se 'ns dona idea detallada de lo que vingué á ser lo meeting que s' hi celebrá en pro d' un concert econòmic, quin acte segons se veu no resultá de bon tros com 'l que 's celebrá á Reus, ni per la concurrència que fou escassa ni per l' entusiasme.

Per una equivocació de noms, posarem en la llista de las adhesions al acte de *propaganda catalanista*, la adhesió que enviaren, escriguentnos lo motiu qu' es perque encare no está aquella legalment constituïda.

Tenim noticias de que sortirà á Barcelona lo 20 del mes que som un nou setmanari catalá, dedicat á la defensa del catalanisme y de la bona literatura catalana. Sabém qu' en sas planas hi veurém las firmas dels millors escriptors de la terra.

Ha quedat definitivament constituïda la «Agrupació Catalanista de Sport» á Girona, la que en l' acte de la constitució acordá transmetre un telegrama á l' *Unió Catalanista*, adherintshi incondicionalment.

SECCIÓ RELIGIOSA.

Avuy 18.—La Càtedra de S. Pere en Roma y Sta. Prisca vg. y mr.
Div. 19.—S. Canut rey mr. y Stas Pía y Germana mrs.
Dis. 20.—Sts. Fabiá papa y Sebastiá mrs.
Dium. 21.—La Festa de la Sagrada Familia, S. Fructuós bisbe y mr. y Sta. Ignés vg. y mártir.
Dill. 22.—Sts. Vicens espanyol y Anastasi mártirs.
Dim. 23.—S. Ildefonso arquebisbe de Toledo y Sta. Emerenciana vg. y mr.
Dimec. 24.—S. Timoteu b. y S. Tirso mrs.

QUARANTA HORAS.—Continúan en la iglesia de Ntra. Sra. dels Dolors, dilluns passarán en la del Inmaculat Cor de Marfa.—La exposició de S. D. M. comensa á las quatre y mitja.

MERCAT DE OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	17'50	Ptas.
Mastay.	16'00	«
Blat de moro.	12'00	«
Fajol.	17'00	«
Mill.	13'00	«
Panis.	13'00	«
Monjetas.	24'00	«
Fabas.	15'00	«
Bessas.	14'00	«
Llubins.	09'00	«
Patatas (carga).	09'00	«
Ous (dotzena).	01'20	«

OLOT.—Imp. de N. Planaderall.—1899.

A N U N C I S:

LO POSITIU

AVIS AL PUBLICH

En l' acreditat establiment de sastreria de

JOAN BELLAPART

situat en los carrers de Sant Esteve, núm. 9, y Sant Tomás 5, d' aquesta vila, s' ha rebut pera la present temporada, una numerosa y variada existencia de CAPAS FETAS desde 'l módich preu de 17'50 á 100 PESSETAS una, y un abundant assortit de géneros del pais y extrangers, pera la confecció de TRAJOS A MIDA, qual preu es de 20 PESSETAS en avant.